

Dr. Simon Péter:

Ősi magyar nyomok észak-amerikai indián földön – I. rész

Kamasz korom óta, még mohácsi kisdíáként kezdtek az indiánok komolyan érdekelni. Aztán kb. 10 éven át Dr. Borvendég Deszkáss Sándor, írói nevén Fehér Szarvas (az indiánok között a 30-as években kutató magyar ember) személyes irányítása mellett további értékes ismereteket szereztem rólok. 1965-től, ha vakmerő és kalandos vállalkozás eredményeként is, de végső soron mégis csak a Jóisten kegyelméből, kanadai tartózkodásom során 20 éven át tanulmányozhattam tervezőmérnöki és oktatói munkaköröm hivatalos idején túli időmben az Észak-amerikai indiánok életét.

Hamarosan rájöttem arra, hogy a magyarok és az Észak-amerikai indiánok általam vizsgált népcsoportjainak kultúrájában föllehető nagyon gyanúsán közeli vagy teljes mértékű megegyezéseknek oly magas a száma, hogy itt magyarázatul csak a közös töről származás jöhet szóba. Matematikus egyetemi kollégáimmal az egyezéseket ún. valószínűség számításal gondosan ellenőriztük. Az eredmény nagy biztonsággal kizárta a véletlen egybeesések lehetőségét. Ezt aztán évek során számtalan ottani újságban megírtam és hirdettem. Több jeles amerikai és kanadai „sápadt arcú” kutató (régész, antropológus, etnográfus) reagált köszönettel, biztató hangon, és meggyőződött, hogy érdemes ebben a témában tovább kutatnom.

Ennek a biztatásnak az okát már a 60-as években abban a tényben jelölték meg, hogy az amerikai migrációs kutatások kétséget kizárva bebizonyították a régebben őslakóknak vélt lakosság ázsiai eredetét. Ezek az őskori mamutvadászok Ázsiából, Szibérián keresztül vándoroltak az Újvilágba a legkorábban Kr.e. 9 ezer évvel.

A fehérbőrű és az indián tudósok abban teljesen egy véleményen voltak, hogy az északi és déli részből álló, de a Panama csatorna elkészültéig gyalogosan is átjárható Amerika bizonyos területein (mint például a Maya-föld Mexikóban vagy az Inka-föld Peruban és Ecuadorban) minden általunk ismert ősi – mezopotámiai, egyiptomi, kínai, zsidó, görög és egyéb – kultúrák előtt ezer évekkel már más magas kultúrájú népek éltek.

Az eddigiekből világos, hogy a 60-as évek végéig az amerikai tudósok még csak a régebben átjárható Behring szoros bevándorlási útját valószínűsítették. A 70-es évek kutatásai azonban bebizonyították, hogy sok ezer évvel az első bevándorlások után a mai időszámításunk szerint Kr.u. 100 és 1200 között érkeztek az amerikai földrésre tengeri, vízi úton az Észak-amerikai kontinens indiánjai. A kanadai Yukon területe Csendes óceáni oldalán érték el a nyugati partokat, ahonnan először kelet, később dél felé kezdték lazán feltölteni a mai Észak-Amerika területét. A kutatások során előkerült leletek és az indián törzsek emlékeztében még élő adatok alapján pontosan föltérképezték és kronológiailag jelölték az amerikai földrész ezen újabb betelepítését is. Ezekből a telepítési térképekből jól kivehető, hogy a már említett ősi, magas kultúrát képviselő népek kivételével a többiek mind jóval később érkeztek és mindannyian északra délre vándoroltak. Így töltötték fel lassan az egész Észak-amerikai kontinentet. Általános szabály, hogy a legdélebbre lakók érkeztek a legkorábban, és az északiak a legkésőbbi időkben. Ezt a szabályt kb. 600 eset igazolja. Mindössze 11 esetben fordul elő, hogy későbbben érkezett törzsek a szabálytól eltérően sokkal délebbre helyezkednek el. Talán azért, mert valamikor mégis sikerült nekik a már elfoglalt területeken is keresztüljutniuk. Ez különösen fontos nekünk, hiszen pontosan Peruba, Ecuadorba és Brazíliába vitt az útjuk ezeknek a kiemelkedően penetráns törzseknek. Nem véletlen tehát, ha ott az alapszabálytól eltérő-

en mégis léteznek részünkre „rácsodálkozni valók”, hiszen a magyarhoz nagyon közeli nyelvet beszél ott néhány törzs.

Legkevésbé az aztékok hagyományai hasonlít a többi indián néphez és a magyar nép sajátosságaihoz. Ez azonban teljesen logikus, ha tudjuk azt, hogy az aztékok a legutóbbi években érkeztek az Ázsiából. Arpad magyarjai már rég letelepedtek a Kárpát-medencében, amikor ők Amerika földrészére lépnek, és rövid időn belül a mai Mexikó területét hódoltták. Pontos adatunk van az aztékok Mexikóba érkezéséről. Ők az ősi maya, majd tolték birodalmra települtek rá, és magukkal hozták a friss ázsiai tapasztalataikkal ötvözött kultúrát. Az akkor általuk megismert és tovább használt maya nap-tárban megjelölték az odaérkezésük évét. Ez a mi időszámításunkban az 1168-as esztendő. Nálunk ebben az időben III. István, ifjú Arpad-házi királyunk egy évtizedes országglásának a hatodik évébe lépett.

Eddig jutottak el tehát az amerikai tudósok a 80-as évek derekára. En azonban a családommal 1985-ben visszatértem Magyarországra. Akkori érzésemet ez a közismert szólás fejezi ki a leghívebben: „Az egyik szemem sír, a másik meg nevet.” Hogyne mosolygott volna az egyik a magammal hozott csodálatos kutatási anyag látán. És szinte már kacagott, amikor Amerikából jött a jó hír, ami szerint a 90-es évek régészeti és genetikai vizsgálatai során az amerikai szakemberek előtt a régebbi tétel már finomabb megközelítésben fogalmazódott meg. Most már az indiánokat nem csupán valamely Ázsiából betelepülő néphez, hanem nyíltan „American ugorok”-nak, magyarul „amerikai ugorok”-nak nevezték.

De valóban sírt a másik szemem még több, mint egy évtizeden át, amikor is a finn-ugorosok egyedül üdvözítő és tudományosnak kizárólagosan kikiáltott tételével szemben itthon mozdulni se látszott semmi. Aztán fél éve megérkezett a nem várt „evangélium”, az új jó hír Amerikából. Ők az egy évtizeddel előbb tett megfigyeléseiket és konklúzióikat még tovább finomították a közelmúltban, amikor is egy összehangolt, nagyszabású nemzetközi génkutató munka eredményeként az Észak-Mexikótól délre eső indiánokra vonatkoztatják az „amerikai ugorok” megnevezést, az „American turanics”, az „amerikai turániak” megnevezéssel illetik.

Ezek az új tudományos felfedezések azonnal kitörölték a bánatos szememből is a könnyet, és bizakodással töltötték el. Szinte alig telik el néhány rövid hónap, és a Magyarok Világzövetsége előadói termében a fülem hallatára az én régi tételmet erősíti, bizonyítja havonként kétszer, hétfői napon Dr. Aradi Éva - India - kutató, Dr. Szabó István Mihály - mikrobiológus, aki az első indián betelepülő hullámra egyenesen az „amerikai ugorok” kifejezést használja. Dr. Béres Judit Ph.D. - kiváló humán genetikusunk a gének bizonyító erejével kijelenti a finn rokonság tartóhatatlan voltát, és a magyar, a Közép-ázsiai turáni és ugor szórvány népek, valamint az amerikai indiánok genetikai rokonságát. Ezek mind az itthoni őstörténet jegét hivatottak megtörni!

Na tessék...! Most irigy és féltékeny legyek azért, hogy mindannyian arról beszélnek, amiket én már évtizedek óta szóval, újságcikkben és könyvekben hirdetek? Ezt már csak azért se tehetem, mert számos emberi gyarlóságaim közül áldott szüleimnek ezt az egyet, az irigységet gyökerestől sikerült a lelkemből kigyomlálniuk.

Ellenkezőleg:

Boldoggá tettek az Amerikából jött új kutatási hírek, és a most említett magyar nyilatkozatok egyenesen mosolyt hoztak arra a bizonyos valamikori síró szememre is.

Meggyőződésem, hogy minden igazi tudományos munkához alapvető szerénység szükséges. Egy egész nemzet őstörténetével kapcsolatos vizsgálódások pedig az oda merészkedő kutatótól mély alázatot követelnek.

A következőkben a megszabott idő keretein belül csak arra van lehetőségem, hogy kutatási anyagomból sorjában a nyelvészeti, zenei, teológiai, jelképi és diszítőmotívumi aspektusokat csak néhány jellemző, kiragadott példával illusztráljam.

Nyelvi sajátosságok: Itt – ha megengedik – először röviden beszámolok az első döbbenetes kanadai nyelvi élményemről: Kb. 5 hónapja éltünk az Újvilágban, és leendő családi házunk vétele előtt egy rövid időre albérleti megoldást választottunk. Szombat volt, a ház tulajdonosai korán reggel rokon látogatásra indultak. Feleséggel a reggeli mellett magyarul arról tanakodtunk, hogy miként indulhatnánk minél előbb kirándulni. Ennek egyetlen akadályát abban láttuk, hogy a hetente kétszer megjelenő bejárónó éppen akkor is ott szerénykedett, s hogy hagyhatjuk el a házat bezáratlanul. Arra sosem volt szó házigazdáinkkal, hogy a kulcsot bárkinek átadhassuk. A más-kor mindig diszkrét bejárónó most szemlátomást mindig a közelünkben szorgoskodott. - Te, ez a nő figyel bennünket! – szólalt meg a feleségem. Akkor a takarítónó elének állt és könnytől csillogó szemmel mondta: - Igazán örömmel, hogy ismeretlenül így megzavarom Önöket a beszélgetésükben. Végül is éppen azt szeretném kérni, hogy folytassák csak azt a mi drága anyanyelvünkön. Olyan ez az én fülemnek, mint a régi időkben visszaszállt álom, amikor dakota kislányként nevelkedtem és az anyanyelvemen beszéltem. Fiatal lányként a fehérek közé kerültem. Az anyanyelvemen ma már a szavakat is nagyon keresgélem, némelyiknek a jelentését is csak sejttem. De most kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy az én népem nyelvét újra hallhatom...! – Asszonyom, Ön azt állítja, hogy megértette a beszélgetésüket? – kérdeztem hitetlenül. - Hát persze, a lényegét. Már nagyon elfelejtettem a dakotát, és csak a mondan-dójuk értelmét tudtam kihámozni. A sok ismerős szó csengése és az angol nyelvben teljesen ismeretlen szavéig változtatás azonban egészen elbűvölt. - De ha tényleg el akarunk menni, akkor csak nyugodtan menjenek, én majd bezárom az ajtót, hiszen nekem is van kulcsom a házhoz. – És azt meg honnét tudja, hogy kirándulást tervezünk, és azért izgultunk, hogy meddig tart a takarítása? – Azt nem értettem meg, hogy kirándulásra készülődnek, de azt igen, hogy el szeretnének menni, és nem tudják, hogy ki fogja bezárni a

kaput. – Hirtelen Kosztolányi sorai szökkenek az agyamba: „Mint aki a sínek közé esett”...Az elképedésem ijesztő és döbbenetes volt. Később játékba kezdünk. Elmondunk egymásnak egy kitalált, rövid történetet, és a bejárónótól várjuk az értelmezését. Négy – öt kísérlet után megszégyenülten kértem tőle elnézést, amiért ilyen próbára tettük. Amilyen biztos volt a próba eredménye, olyan türelmetlenül vártam, hogy egyszer a dakoták földrészére léphessenek. A Dakota indiánok lakota törzsénél tett látogatásomkor nyelvész és történész apámmal együtt vettem részt a kisiskolás indián gyerekek anyanyelvi számtanóráján. Az egyszeregyet dalolva fújták, valahogy így: (énekelve) „Kétó kétó hetyen topa, kétó kétó hetyen topa.” Apám úgy tántorgott ki az ajtón és a fűben négykézlábra ereszkedve skandálta a hallottakat. Azt illusztrálta, hogy a topa a négykézlábra esett ügylet jelent, mely régen a négy magyar színinim szava volt. A „Kétó” értelmezése nekem se jelentett gondot. Apám elmondta, hogy 1910-ben, szenyéri iskolájában így tanulta ezt az egyszeregyi részletet: „Kétszer kettő legyen négy”. Ezt a „legyent” később több, 90 év körüli ember is megerősítette, ők is így tanulták a százedelőn. Mivel hazafelé a lakotákkal rokon oglalák földjén jöttünk át, megálltunk, és egy indián kislánytól megkérdeztem: „Mondd, hogy mondjátok ti a saját nyelveteken azt, ami angolul így hangzik: two by two is four (kétszer kettő, az négy). „On pár on pár legyen topa” volt a meglepett gyerek válasza. Pedig nekünk volt sokkal több okunk a meglepődésre, hiszen most egy másik, és nálunk is élő szóval fejezték ki ugyanazt. Az „on” szinte a világ valamennyi nyelvén egyet takar. A pár magyar most is kettőt jelent. Tehát a jelentés: „Egy pár x egy pár legyen négy”. - Mindezek után hallgassuk meg, hogy régi és kortársi ismert egyéniségek hogyan nyilatkoztak a magyarok és az indiánok nyelvéről. Sorjában idézek néhány jellemző mondatot megnyilvánulásaikból, a teljesség igénye nélkül.

Memento – a 2006. nov. 16.-i

magyar-román „közös ülés” gyurcsányi apropójához

Horthy Miklós beszéde 1919. nov. 16-án, budapesti bevonulása alkalmából

Polgármester Úr!

Szívből köszönöm szíves üdvözlő szavait. Mondhatom, nem vagyok abban a lelkiállapotban, hogy e percben megszokott frázisokat használjak, igazságérzetem azt parancsolja, hogy minden kerülés nélkül azt mondjam, amit e percben érzek. Mikor még távol voltunk innen, és csak a remény sugara pislogott lelkünkben, akkor - kimondom - gyűlöltük és átkoztuk Budapestet, mert nem azokat láttuk benne, akik szenvedtek, akik mártírok lettek, hanem az országnak itt összefolyt piszkát. Szerettük, becértük ezt a várost, amely az elmúlt évben a nemzet megrontója lett. Tetemre hívom itt a Duna partján a magyar fővárost: ez a város megtagadta ezeréves múltját, ez

a város sárba tiporta koronáját, nemzeti színeit és vörös rongyokba öltöztött. Ez a város börtönre vetette, kiüldözte a hazából annak legjobbjait és egy év alatt elpredálta összes javainkat. De minél jobban közeledtünk, annál jobban leolvadt szívünkről a jég, és készek vagyunk megbocsátani.

Megbocsátunk akkor, hogy ha ez a megtévelyedett város visszatér megint a hazájához, szívéből, lelkéből szeretni fogja a rögöt, amelyben őseink csontjai porladoznak, szeretni azt a rögöt, amelyet veritékes homlokkal munkálnak falusi testvéreink, szeretni a koronát, a kettős

keresztet. Katonáim, miután földjeikről betakarították Isten áldását, fegyvert vettek a kezükbe, hogy rendet teremtsenek itt e hazában. Ezek a kezek nyitva állanak testvéri kézszorításra, de büntetni is tudnak, ha kell. Meg vagyok győződve róla, azaz úgy remélem, hogy erre nem fog sor kerülni, hanem ellenkezőleg, akik bűnösöknek érzik magukat, megtérnek, és hatványozott erővel segítenek a nemzeti reményekben tündöklő Budapest felépítésében. A mártírokat, az itt sokat szenvedett véreinket meleg szeretettel öleljük szívünkhöz.

(Kiemelések: szerk.)